

De Mei-rit: slingeren door de Bevelanden

of te wel hoe warm het was en hoe ver (citaat camera obscura van nicolaas beets)

's Morgens vroeg gestart in een restant van de zeemist met bijbehorende lage temperatuur. Maar al ras brak de zon door en werd het een stuk aangenamer. En dat is wel lekker als je een kleine 190 km voor de boeg hebt voor het startpunt. Dat was brasserie Du Bois in Tholen, de thuisbasis van Jan en Gerard.

Jan had in de uitnodiging vermeld dat vlakbij Du Bois getankt kon worden, eigenlijk moest dat volgens Jan gezien de lengte van de rit (ruim 190 km). Bij dit volgens mij kleinste tankstation van Zeeland stonden Peter en Inge en Otto dat dan ook braaf te doen.

Bij de brasserie aangekomen werd al menig appeltaart soldaat gemaakt en de nodige koffie naar binnen gegooit. Toen iedereen er was, een man/ vrouw of 15 (de dramatische oproep van Rein had dus zeker resultaat gehad), hield Jan een korte briefing over de gevaren van zand, split en shit en dat er kort geleden iemand daar de fatale gevolgen van ondervonden had.

Karel op z'n waanzinnig mooie Honda zes cilinder - schitterend!

Tijd om op te zadelen dus. Karel deed dat op een onvervalste klassieker: een honda 6-cilinder. De grootste groep op een bekend Beierse merk, maar binnen de club is een befaamd Engels merk toch wel met een sterke opmars bezig, vraag maar aan Peter, die net het nieuwste model heeft aangeschaft.

Actiefoto - rijdend door het Zeeuwse landschap

Tholen werd al slingerend over een aantal dijkjes verlaten en over de Oosterschelde werd koers gezet naar Zuid-Beveland. Riland en Krabbendijke werd aangedaan. Het eindpunt: de Caisson werd gepasseerd op weg naar Kattendijke. Onderweg naam Luuk de nodige actiefoto's, die inmiddels al op de website staan, evenals de route (waar ondergetekende dankbaar gebruik van gemaakt heeft, want hij zat niet zo op de plaatsnamen te letten met al dat geslinger!).

Aangekomen bij de Oosterschelde kon er gepauzeerd worden en van het uitzicht genoten worden. En Jan van een pafke. Bouwvakker Martijn dacht even het bouwstof uit zijn oren te laten waaien, maar dat ging niet, want het was windstil. En warm, behoorlijk warm, dus werden de jassen snel uitgedaan en de nodige ritsen open gezet. Wat Gerard de opmerking ontlokte bij het aanschouwen van dit tafereel, dat een collega hem had toevertrouwd, na het bekijken van foto's op onze site, dat hij het toch wel een beetje een oude I....n-club vond. Gezien het materieel is dat niet waar, maar gezien de kleuren van de diverse haardossen (en ik heb het natuurlijk niet over jou hoor, Inge!) kan ik dat wel een beetje beamen. Daarom stel ik voor in deze tijd van oranje maar eens een groepfoto op de site te plaatsen met onze haardossen in het oranje (zijn goede spuitbussen voor), dan gaat de geschatte leeftijd drastisch omlaag en dat is goed voor de actieve ledenwerving.

Pauzeren bij de Oosterschelde

Tijd om verder te gaan en wel langs Wemeldinge en Kapelle naar ons lunchpunt, de Tropical Zoo in Langewege. En dat ging wederom over veel mooie smalle dijkjes, omzoomd door bomenrijden en veel blinde bochten. Wat ook opviel was dat dit gebied een echt fruitgebied was heel veel kleine bedrijven. Onderweg passeerden we ook nog een rabarberveld waar geoogst werd, en wel door de nodige Oost-Europeanen, gezien de kentekenplaten.

Bij het lunchpunt aangekomen hield Evert het voor gezien, want die had nog een klusje in Arnhem, samen met zijn dochter. De rest sloeg na aankomst in het restaurant gelijk als rechtgeaarde (oud)KLM-ers aan het verbouwen. Het enige wat daarna nog op hun plaats stonden waren de bordjes "gereserveerd". Maar ja, het was ook wel warm, dus een beetje schaduw was wel lekker. En niet iedereen had een petje, hè Paul.

Vertrek bij lunchpunt de Tropical Zoo in Langewege

Tevens werd hier wel met een traditie gebroken: ze hadden geen uit-smijters! En dat was wel even wennen. Maar het was even goed lekker. En we konden er weer even tegen aan. De vlindertuin werd de vlindertuin gelaten en weer opzadelen was het parool.

Jan had een rondje om de kerk beloofd, nou dat werden er zelfs twee. Toen zagen Peter en Inge het niet meer zitten en die taaiden dus af. De rest van de meute gaf zich niet zomaar gewonnen

en begon met “frisse” moed aan een nieuwe slingerpartij. Iemand vertrouwde mij toe, dat hij thuis nog zit te slingeren.

Toen we éénmaal weer ingeslingerd waren viel mij op dat veel plaatsjes onder de gemeent Borsele vielen. En dat deed mij gelijk weer denken aan een clublid, die de bijnaam de “jonkheer van Zevenbergse Hoek” verwierf omdat hij bij zijn rit geen middaggedeelte had en dacht: ik rijd gewoon een rondje om Zevenbergse Hoek heen, dat merken ze toch niet! Mooi wel natuurlijk, dankzij de ANWB-palen.

Na een tijdje kwamen we bij de Westerschelde aan en was het tijd voor een pafke en ander relaxen. Nou niet voor Jaap, want die werd door Rein zwaar onder druk gezet om dit verslag te schrijven. Maar Rein had een goed excuus, want die ging binnenkort met een stel van onze club weer het jaarlijkse Alpe d' HuZes avontuur aan.

Ondertussen ging Ron even richting zandplaat en kwam terug met lyrische verhalen over lamsoor en zee-kraal. Zit zeker op een kookcursus.

Maar ons uitnodigen, ho maar! De Westerschelde leverde nog wat discussie op, over hoe het nou zat met die Belgen, maar behalve dat ze ook lekker bier hadden, kwam er niet veel zinnigs uit. Dus maar weer op de motor voor de laatste dijkjes.

Uitzicht over de Westerschelde

En dat waren er best nog wel veel, en mooi, en er werd nog een rondje om Borsele gemaakt en toen ging het richting eindpunt: de Caisson, met pomp zoals Jan had beloofd. Otto probeerde de zaak nog met een ongeldig pasje te flessen, maar daar trapte de pompautomaat niet in. Daarna werden na goed gebruik de kelen nog even gesmeerd en toog ieder langzamerhand af richting thuis. Alleen Martijn had graag nog wat langer doorgereden, zei hij.

Jan en Gerard, bedankt voor de mooie rit,

Jaap